

kovou překážku však v souzené trestní věci nešlo. Neboť připevnění kola k autu šroubem nestěžuje přístup ke kolu, nýbrž má jen zameziti, by se kolo neodloučilo od vozu a nespadlo při otřesech způsobených jízdou, a rozsudek nezjišťuje nic, co by nasvědčovalo tomu, že v souzeném případě způsobem připevnění kola měl býti a také skutečně byl přístup k němu zamezen nebo stížen ve smyslu právě vyloženém.

Čís. 4267.

§ 199 a) tr. zák. čelí již pouhému nebezpečí, jež nastává právnímu řádu tím, že se (třebaže bez úspěchu) vyvolává v jiné osobě zločinné rozhodnutí vydati křivé soudní svědectví; toto vzdálenější nebezpečí je tu, i když ono rozhodnutí nedoznalo ještě podrobného vyhocení určitým jednotlivých údajů o dotčených skutečnostech a o pramenech vědomosti o nich.

Svědectví je vyjevením (sdělením) smyslových postřehů i tehdy, má-li svědek o dosvědčených skutečnostech vědomost jen z doslechu (z druhé ruky).

(Rozh. ze dne 18. září 1931, Zm II 403/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 29. září 1930, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost namítá, že stanovisko rozsudku, že nerozhoduje, zda jest objektivní pravdou či není to, co L. měl podle žádosti stěžovatelů dosvědčiti, jest v této povšečnosti nesprávné, a že by šlo o zločin § 199 a) tr. zák. teprve, kdyby byli stěžovatelé L-a žádali, by potvrdil, že dosvědčené skutečnosti zná z vlastního »názoru«. Než stížnost přehlíží, že svědectví je vyjevením (sdělením) smyslových postřehů i tehdy, má-li svědek o dosvědčených skutečnostech vědomost jen z doslechu (z druhé ruky), v kterémžto případě jsou přímé postřehy skutečnosti (děje) nahrazeny postřehy projevů toho, od něhož se svědek o skutečnosti dověděl. Ježto nebylo L-ovi o věci, o níž měl svědčiti, nic známo, ani z vlastních přímých postřehů, ani z doslechu —, což bylo podle rozsudečného zjištění stěžovatelům povědomo, — bylo by jeho kladné svědectví křivým bez rozdílu, zda jako pramen své vědomosti o dosvědčených skutečnostech udá vlastní postřehy či sdělení jiných osob. Ostatně jest si uvědomiti, že ucházení se o křivé svědectví ztroskotalo v samých počátcích. Že nedošlo k přesnějšímu naznačení obsahu vymanáhaného svědectví, je lhostejno, protože § 199 a) tr. zák. čelí již pouhému nebezpečí, jež nastává právnímu řádu tím, že se (třebaže bez úspěchu) vyvolává v jiné osobě zločinné rozhodnutí vydati křivé soudní

svědectví; toto vzdálenější nebezpečí je tu, i když ono rozhodnutí nedoznalo ještě podrobného vyhocení určením jednotlivých údajů o dotčených skutečnostech a o pramenech vědomosti o nich.

Čís. 4268.

Pojmu »tajení pŕtahů« po rozumu prvé věty § 214 tr. zák. odpovídá jakýkoliv pozitivní čin, jenž směřuje podle úmyslu jednajícího k tomu, by známá mu (jednajícímu) okolnost, jež je způsobilá k objevení zločinu nebo pachatele, zůstala pátrající vrchnosti utajena.

Spadají sem nejen takové činy, podniknuté přímo proti pátrající vrchnosti, nýbrž i jiné činy oné povahy, jimiž má býti křižováno případné usilování pátrající vrchnosti o objevení zločinu nebo jeho pachatelů.

Pokud jde o zločin nadržování zločinu ukrýváním podle § 214 tr. zák., dal-li kdo osobám, o nichž věděl, že se dopustily zločinu (podle § 83 tr. zák.) peněžní prostředky na cestu, by unikly pátrající vrchnosti.

Ke skutkové podstatě zločinu podle prvé věty § 214 tr. zák. se nevyžaduje, by se »tajení pŕtahů« dalo v době, kdy vrchnost zahájila již ve věci pátrání.

»Pátrající vrchností« ve smyslu § 214 tr. zák. jest prostě vrchnost povinná a povoláná k pátrání.

Osoba, jež se účastnila hlavního trestného činu, nemůže býti činněna zodpovědnou za zločin podle prvé nebo druhé věty § 214 tr. zák., dopustila-li se nadržování pachateli (nebo účastníku) hlavního trestného činu ke své vlastní ochraně (šlo-li jí o to, neb aspoň též o to, by chránila sebe samu).

Otázka záměru, který pachatel sledoval svým činem, jest otázkou skutkovou.

Pokud nejde o překročení obžaloby, podřadil-li rozsudek podle výroku jednání obžalovaného pod ustanovení prvé a druhé věty § 214 tr. zák., ač obžaloba zněla jen na zločin podle druhé věty § 214 tr. zák.

Nejde o porušení předpisů §§ 262, 263 a 267 tr. ř., působící zmatečnost rozsudku podle § 281 čís. 8 tr. ř., uznal-li sice rozsudek obžalovaného vinným skutkem, jenž byl předmětem obžaloby, avšak podřadil skutek ten pod jiný nebo také jiný trestní zákon, než který naznačovala obžaloba.

Pro posouzení věci v tomto směru jsou rozhodné důvody obžalovacího spisu.

Pohnutku nízkou a nečestnou jest spatřovati i ve snaze pachatelově proraziti se svými stranickými zájmy stůj co stůj, třebas i na úkor veřejného pořádku a nerušeného chodu spravedlnosti ve státě.

(Rozh. ze dne 19. září 1931, Zm I 633/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 19. června 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nadržování zločinu ukrýváním podle § 214 tr. zák., vyhověl